

บุญพาवासนาสง

ภาวรัตน์ จารุจินดา

บอกเล่าเก้าสิบ

หนังสือเล่มนี้เริ่มมาจากความเอ็นดูในเจ้าตัวเล็กที่ได้มาโดยไม่เคยคิดฝัน “ ลูกแมวข้างถนน ” ผู้เขียนไม่ใช่คนรักแมว ออกจะไม่ชอบแมวด้วยซ้ำ แต่เมื่อเราต้องมาอยู่ด้วยกัน เจ้าตัวเล็กกลับกลายเป็นขวัญใจของทุกคนในบ้าน มันมีอะไรหลายอย่างให้เราได้สังเกตและเรียนรู้จึงอยากจะถ่ายทอดให้คนอื่นได้รับรู้บ้าง อาจจะทำให้คนที่ได้อ่านเกิดความรักและเอ็นดูแมวขึ้นมาบ้าง และเผื่อบางทีอาจจะม่แมวข้างถนนน้อยลง

หลังจากเขียนเรื่อง “ บุญพาวาสนาส่ง ” จบแล้ว ได้ส่งไปให้หนังสือพิมพ์บางฉบับ แต่มันคงถูกทิ้งลงตะกร้าไปแล้ว ต่อมา พี่สาวของผู้เขียน หม่อมหลวงสุภรัตน์ เทวกุล ได้อ่านเรื่องนี้และแนะนำว่าน่าจะจัดพิมพ์เป็นหนังสือขึ้น เต็มความรู้ลงไปหรืออาจจะมีภาพลายเส้นหรือการ์ตูนรูปแมวไว้ให้เด็กระบายสีเล่น บทความเรื่อง เรื่องแมว ๆ แมวในฝัน และ ลำนวนไทยที่ว่าด้วยแมว จึงตามมา แต่ภาพให้เด็กได้ระบายสีนั้นจนปัญญาเพราะความสามารถไม่ถึงจริง ๆ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนได้ลงลายปักครอสติชรูปบุญพาวา ซึ่งได้จ้างบริษัท อาร์ตแอนด์เทคโนโลยี จำกัด จัดทำขึ้นไว้ด้วย ผู้เขียนหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะให้ความเพลิดเพลินและประโยชน์แก่ผู้อ่านทั่วไปและคนรักแมวบ้างไม่มากก็น้อย

อนึ่ง ภาพและข้อมูลแมวต่างประเทศรวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อต่าง ๆ นั้นได้มาจาก web ที่อ้างอิงไว้ตอนท้าย เป็นการเขียนบทอ้างอิงที่ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียน อย่าเอาเป็นตัวอย่างและต้องขอขอบพระคุณเจ้าของเรื่องและรูปไว้ ณ ที่นี้

ความดีของหนังสือเล่มนี้ขอยกให้แก่เจ้าตัวเล็ก “ บุญพาวาสนาส่ง ” ผู้เป็นแรงบันดาลใจและเป็นเครื่องชูชูจิตใจในยามที่อารมณ์ขุ่นมัวมาโดยตลอดกว่าสิบปี หากจะมีบุญกุศลอยู่บ้างก็ขอให้บุญกุศลนั้นส่งผลให้บุญพาวาได้เกิดเป็นมนุษย์ในชาติภพหน้าเพื่อจะได้มีโอกาสสร้างกุศลของตัวเองต่อไป

ภาวรัตน์ จารุจินดา

บุญพาวาสนาสง

๑ แรกพบ

“ บุญพาวาสนาสง ” เป็นชื่อของแมวซึ่งเป็นสุดที่รักของทุกคนในบ้าน **บ้านซึ่งมีแต่คนไม่ชอบแมว**

การมาอยู่ร่วมบ้านกันระหว่างเรากับบุญพาฯ นั้นก็ไม่ธรรมดา ก็เพราะไม่ธรรมดานี้แหละ จึงเป็นที่มาของชื่อ “ บุญพาวาสนาสง ” ละ

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อประมาณสิบปีก่อน หลังจากที่ผู้เขียนมาทำงานอยู่ที่อำเภอศรีราชาได้ประมาณสามปีกว่า และก็หลังจากที่ลูกสาวของผู้เขียนเพิ่งจะย้ายมาอยู่กับผู้เขียนใหม่ ๆ เรามักจะกลับบ้านที่กรุงเทพฯ ในวันเสาร์โดยเฉพาะวันเสาร์ที่สามของผู้เขียนอยู่ที่กรุงเทพฯ ฯ

บ้านที่ศรีราชานั้น เป็นบ้านที่คุณพ่อสามีปลูกไว้นานมากแล้ว นานพอ ๆ กับอายุลูกสาวของผู้เขียนนั่นแหละ แต่พอคุณพ่อป่วยและเสียชีวิตในเวลาต่อมา บ้านหลังนี้ก็ถูกทิ้งไว้เปล่า ๆ ไม่ค่อยมีคนมาพัก นอกจากนาน ๆ ครั้ง คุณแม่สามีจะมา

ทำบุญร่วมกับน้อง ๆ ของท่าน ตัวบ้านเป็นบ้านไม่ขนาดใหญ่ได้ถุนสูง บริเวณได้ถุน

บ้านนั้นลาดซีเมนต์ สามารถจอดรถได้สองถึงสามคัน แล้วยังมีที่เหลื่อตั้งโต๊ะใหญ่ ๆ สามตัวต่อกัน มีม้านั่งยาวตั้งอยู่สองฟากโต๊ะ สมัยที่คุณพ่อสามียังมีชีวิตอยู่มักจะมา

พักที่ศรีราชาเป็นประจำแทบทุกอาทิตย์ ก็ใช้โต๊ะสามตัวนี้แหละเป็นที่รวมเพื่อนพ้อง-

น้องพี่ที่อยู่ที่ศรีราชาทุกเย็น หรือถ้าเป็นเทศกาลพิเศษก็รวมไปถึงกลางวันด้วย ถัดจากบริเวณที่จอดรถกันเป็นห้องครัวขนาดใหญ่และห้องน้ำ เพื่อสะดวกในเวลา

พักจะได้หาซื้อของทะเลมาทำกินกันเป็นที่สนุกสนาน และเพื่อสะดวกในการจัดเลี้ยง

รวมญาติอีกประการหนึ่งด้วย ตัวบ้านตั้งอยู่บนพื้นที่ประมาณสิบไร่ ปลูกมะม่วงและ

มะพร้าวเสียเป็นส่วนใหญ่บรรยากาศสงบร่มรื่นห่างไกลจากบ้านผู้คน สิ่งที่ไม่ดีสำหรับ

บ้านนี้ก็คือ ที่ทิ้งขยะ คุณพ่อใช้ปลอกซีเมนต์ขนาดใหญ่ที่ใ้ก่อทำถึงส้วมในสมัยก่อน

ตั้งซ้อนกันสามชั้น ทั้งขยะสารพัด พอขยะเยอะเข้าก็จุดไฟเผาเสียทีหนึ่ง (เราเป็นจุดเล็ก ๆ อีกจุดหนึ่งในโลกที่สร้างภาวะโลกร้อน แต่ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรเพราะตอนนั้นไม่มีรถขยะไปเก็บ) แต่ระหว่างที่ยังไม่เผาก็มีสัตว์ที่ไม่พึงปรารถนาแวะเวียนมาหาอาหารกินเป็นประจำ

ในวันที่เราได้พบกับบุญพาฯ นั้น ผู้เขียนและลูกสาวลงจากบ้าน กำลังเตรียมของขึ้นรถกลับกรุงเทพฯ อย่างที่เคยทำเป็นประจำ พลันผู้เขียนก็ได้ยินเสียงร้องเบา ๆ ของสัตว์บางชนิด ฟังไม่ถนัดว่าเป็นเสียงของอะไร

“ ได้ยินเสียงอะไรมั๊ย ” ผู้เขียนถามลูกสาวด้วยความไม่แน่ใจว่าหูผาดไปหรือเปล่า

“ เสียงแมวนะแม่ ”

“ เสียงแมวได้ยังไง บ้านนี้ไม่มีแมวสักตัว แคมยังอยู่ห่างบ้านคนอื่นออกอย่างนี้ ” ผู้เขียนตอบลูกสาวด้วยความมั่นใจว่าไม่ใช่แมวแน่

“ แต่หนูว่าเสียงแมว ” ลูกสาวยังคงยืนยัน

“ เสียงอะไรก็ช่าง อย่าเป็นหนูก็แล้วกัน เดี่ยว ขับ ขับรถอยู่หนูโผล่ขึ้นมาละก็ รถชนแน่ ”

แล้วเราก็มัขับรถกลับกรุงเทพฯ ฯ โดยไม่ได้ให้ความสนใจกับเสียงนั้นอีกจนกระทั่งถึงกรุงเทพฯ ฯ

บ้านที่กรุงเทพฯ ฯ นั้นอยู่ในซอยแคบ ๆ รถแล่นได้พอดีคัน สวนกันไม่ได้ เมื่อผู้เขียนขับรถเข้าไปในซอยจวนจะถึงบ้าน ปรากฏว่ามีรถจักรยานคันหนึ่งจอดขวางทางอยู่ จึงต้องจอดให้ลูกสาวลงไปยกรถจักรยานหลบ ตอนนั้น ผู้เขียนได้ยินเสียงลูกแมวร้องดังเข้ามาในรถ ถึงแม้จะเอะใจอยู่บ้างแต่ก็ไม่คิดว่าเป็นเสียงจากรถของตัวเอง เข้าใจเอาเองว่าคงเป็นเสียงจากบ้านแถวนั้น แต่อีกห้านาทีต่อมา เมื่อขับรถเข้าไปจอดในโรงจอดรถในบ้านแล้ว ผู้เขียนก็ขนของจากรถเดินเข้าตัวบ้านยังไม่ทันจะวางของ ก็ได้ยินสามีและน้องสาวของเขาร้องลั่นพร้อมกับเสียงหมาเห่ากรรโชกดังเสียงดุดมอลังเล้ง ๆ

“ ลูกแมว แม่มันคงอยู่แถวนี้ ” น้องสาวสามีพูดพลางเปิดกรงไม้ที่เคยใช้ขังลูกหมาให้พี่ชาย “ เอามันใส่ไว้ในนี้ก่อน ”

ทันทีที่ปิดประตูคนผู้เขียนก็เดินไปถึง สามีรีบเล่าให้ฟัง

“ ลูกแมว มันอยู่ใต้ท้องรถคุณ มันตื่นมากเลย พอผมจะจับ มันขู่ผม เจ้าเตี้ยมันเลยจะขยำเอา “ไม่รู้ว่ามันหลงมาจากไหน ”

“ มันหลงมาจากศรีราชา ”

“ เฮ้ย เป็นไปได้ยังไง ”

“ จริง ” แล้วผู้เขียนก็เล่าเรื่องก่อนออกจากศรีราชาให้เขาฟัง

“ แล้วมันจะเกาะใต้ท้องรถมาได้ยังไงจนถึงนี้ ”

“ ถ้าอยากรู้ ต้องให้มันเกาะใต้ท้องรถกลับไปศรีราชาใหม่ ” ข้าพเจ้า สัพยอกพลาถก้มลงดูลูกแมวที่อยู่ในกรง

ต้องขอบอกไว้ตรงนี้ว่าปกติผู้เขียนเป็นคนไม่ชอบแมว ไม่เคยจับแมว ถึงแม่แมวบางตัวจะดุดีก็เถอะ

เหตุที่ไม่ชอบแมวเพราะตัวเองเกลียดหนูมาก...ก...ก...ก และแมวชอบจับหนู ตอนผู้เขียนเป็นเด็ก จำได้ว่าที่บ้านก็มีแมว แต่มันจะมาจากไหน อย่างไม่จำไม่ได้ จำได้แต่ว่า มันชอบจับจิ้งจก จับหนูกิน เป็นภาพที่สยดสยองมาก และยังชอบเข้าไปอ้วกไว้ในตุ้เสื้อผ้า โดยเฉพาะตุ้เสื้อผ้าของผู้เขียน ดังนั้น ถึงแม้จะไม่ถึงกับเกลียดแต่ก็ไม่ชอบเอามาก ๆ

เจ้าลูกแมวที่หลงมานี้ตัวเล็กนิดเดียว เล็กกว่าฝ่ามือเสียอีก เป็นแมวลายเสือที่มีอยู่ดาษดื่น มีขนหลอมแหลม หางมันหักและขอดเป็นวง ถ้าตามตำราก็ไม่ใช่ลักษณะของแมวที่ดีมีมงคลอะไร แต่สิ่งที่สะดุดตามากก็คือ ตาของมัน มันเป็นลูกแมวที่มีตาโตใสแจ๋ว ตามันชวนให้รู้สึกสงสารจริง ๆ

เราตกลงกันเอามันกลับไปศรีราชาตามเดิมเพราะคิดว่ามันคงหลงจากแม่มา เอามันใส่ลังกลับไป ไม่ได้ใจร้ายให้มันเกาะใต้ท้องรถกลับไปจริง ๆ หรือ

ทันทีที่กลับถึงศรีราชา เราปล่อยมันออกมาจากลังเพื่อให้มันหาทางวิ่งกลับไปหาแม่ แต่มันกลับวิ่งไปปีนล้อรถขึ้นไปซ่อนอยู่ใต้ท้องรถตรงคานเหล็ก

ระหว่างล้อหลังทั้งสอง เราต่างก็พยายามทุกวิถีทางที่จะเอามันออกมาจากที่ซ่อนให้ได้ ในที่สุดผู้เขียนก็ใช้สายยางฉีดน้ำไล่เพราะรู้ว่าแมวไม่ชอบน้ำ แต่ถึงแม้ว่ามันจะ

เปียกม้อลอกม้อแฉกอย่างไร มันก็ไม่ยอมออกมา

สัตว์โลกตัวเล็ก ๆ ที่เพิ่งลืมตาดูโลกเพียงไม่กี่วัน พยายามป้องกันตัวเองทุกวิถีทางที่จะให้รอดพ้นจากอันตรายที่จะมาถึง แต่ไม่มีสัตว์โลกชนิดไหนจะร้ายไปกว่าคน ในที่สุดมันก็อ่อนเพลียปล่อยขาให้ห้อยลงมาและหมดแรงที่จะต่อสู้ ผู้เขียนจึงดึงขามันลงมาจากที่ซ่อนได้โดยมีสามีเตรียมเชือกฟางไว้ผูกคอมันกับขาโต๊ะ เขาปล่อยเชือกให้ยาวพอสมควรเพื่อมันจะได้เดินเล่นได้ แต่มันก็จะวิ่งกลับขึ้นล้อรถอีก จึงต้องย้ายที่ผูกกันใหม่

แล้วมันก็ทำให้เราประทับใจอีกครั้ง เมื่อมันวิ่งไปฉี่ใต้ต้นกระถินการ์โดยใช้มือจิก ๆ ขุดดินตรงนั้นกลบฉี่ตัวเอง

“ เออ นิสัยดีเหมือนกันแฮะ อย่างนี้คงจะพอมอยู่ด้วยกันได้ ”

แต่จะอยู่ได้หรือไม่ได้มันก็ต้องอยู่เพราะเราไม่รู้จะเอามันไปปล่อยที่ไหน มันเล็กเกินกว่าจะอยู่ได้โดยลำพัง ส่วนความคิดที่จะเอาไปปล่อยวัดสร้างเวรสร้างกรรมให้พระท่านนั้นไม่เคยอยู่ในหัวของพวกเรา นอกจากนั้น ถ้าคิดดี ๆ มันก็แปลกมากที่อยู่ ๆ เจ้าแมวตัวนี้ก็หลงเข้ามาในบ้านคนที่ไม่ชอบแมว แถมยังติดใต้ท้องรถไปถึงกรุงเทพฯ โดยไม่ตกลงมาตายเสียก่อนระหว่างทาง มันคงจะต้องเคยทำเวรทำกรรมอะไรร่วมกันมากับเราเป็นแน่

“ เราจะเลี้ยงมันไว้ข้างล่างนะ ไม่มีการเอาขึ้นบ้าน ทานแต่อาหารเม็ดพอมจะได้อายุ ” ผู้เขียนเริ่มตั้งกฎตามประสาคนไม่ชอบแมว “ แต่ไหน ๆ จะต้องเลี้ยง

แล้ว ก็ต้องเลี้ยงให้ดี คงต้องเอามันไปหาหมอฉีดยาป้องกันโรคก่อน "

เรื่องลูกแมวติดใต้ท้องรถจากศรีราชาไปกรุงเทพ ฯ นี้ ลูกสาวได้เอาไป
เล่าให้คนที่ทำงานด้วยกันที่โรงเรียนฟัง กลับได้เรื่องที่มีหัตถ์จรรยยิ่งขึ้นไปอีก เพราะ
เจ้าลูกแมวตัวนี้มันติดใต้ท้องรถเจ้าหน้าที่ที่อยู่ที่พนัสนิคมมาโรงเรียน เขากลัวล้อรถ
จะมีมันตายจึงขอให้ช่างที่โรงเรียนเอามันออกมาแล้วก็ไม่รู้มันหายไปไหน มันก็เลย
แอบมากับรถผู้เขียนจนต้องมาอยู่ด้วยกันในที่สุดนี้แหละ ด้วยเหตุนี้ มันจึงได้ชื่อว่า **บุญ
พาวาสนาส่ง** เพราะจะตั้งชื่อมันว่า สวรรค์แก่ง ก็ไม่ใช่ที่

อายุจริง ๆ ของบุญพาวาจะเท่าไรเราไม่รู้ แต่เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๕
ที่เราพาบุญพาวาไปหาหมอฉีดวัคซีนนั้น หมอบอกว่ามันยังอายุไม่ถึงเดือนต้องเอากลับ
ไปก่อนประมาณสักเดือนครึ่งถึงจะฉีดยาได้ เพราะฉะนั้น บุญพาวาคงจะเกิดประมาณ
ต้นเดือนกุมภาพันธ์ แต่จะเป็นวันใดก็สุดจะเดาได้

เพราะนิสัยชอบวิ่งไปซ่อนใต้ท้องรถทำให้เราต้องใช้เชือกฟางผูกคอมันไว้
ไม่ให้วิ่งไปถึงตัวรถได้ ผู้เขียนสละผ้าห่มหนึ่งผืนปูไว้ใต้โต๊ะให้มันซุกนอนตอนกลางคืน
เพราะที่บ้านสวนยุ่งชุมมาก

บุญพาวาไม่ว่าอะไร หลังจากมันรู้สึกว่าเป็นมิตรไม่ทำอันตรายและคอย
หาอาหารให้มันเวลาหิว บางครั้งผู้เขียนก็จะเอานมใส่ขวดมาป้อนให้มันดูดเหมือนดูดนม
จากอกแม่ มันจะหลับหูหลับตาดูดพร้อมกับใช้สองมือตะกายราวกับคนป้อนเป็นแม่มัน
จริง ๆ ตั้งแต่นั้นเราจะทำอะไรกับมัน หรือจะจัดการอะไรอย่างไรให้มันก็ได้ทั้งนั้น ไม่มี
ปฏิกิริยาโต้แย้งใด ๆ

